

Jutro v mestu dreves

Mlado drevesce oči si pomane,
se rahlo pretegne potem pa vstane.
Ko liste pretrese in veje razplete,
zbudi še ostale drevesne meščane.

Stari hrast prav na debelo zazeha,
da veje razpirajo se kakor streha.
Čim sonce se plaho na nebu prikaže,
si jelka brž smolo po obrazu namaže.

Sonce naposled na vso moč zasije,
in gozdne meščane z zlatom prekrije,
drevesa ogreje do korenin,
kjer skrivajo zgodbe minulih se zim.

Ko veter potegne, postane njih glas,
razpiha jih, da zašumijo naglas,
podi med ljudmi jih, podi skozi čas,
podi skozi mesto, podi skozi vas.

In vsem šepetajo te zgodbe dreves,
o časih zelenih, o senci cipres,
o moči topolov, mogočnosti smrek,
o borih in vrbah, ki poln jih je breg.

Drevesa šumijo nam zgodbice te,
a redko jih sliši človeško srce.
Ves dan si usodo skrivnostno pleté,
ko sonce zaide pa trudno zaspe.

Ustavi za hip se, ob deblu postoj,
utihni, morda ga boš slišal nocoj.
To ni samo senca, to ni samo les,
bije srce pod skorjo dreves.

Res mesto je nemo in ne govori,
a včasih pove nam več kot se zdi ...